

ner, den udsteder, noget andet end Kasseobligationer. Der er allerede tyret adskillig Frygt for, at man ved at udgive disse Obligationer skulde stille dem jævnt hen i Klasse med andre Kreditforeningsobligationer, uden at Folk saa Djet op for, at her er en særlig Risiko, at det i alt Fald er noget ejendommeligt, hvorom her er Spørgsmaal. Derfor mener jeg, det vilde være ret naturligt, om man kaldte de Obligationer, som udstedtes af en saadan Forening, f. Eks. rentebærende Kreditbeviser, hvad de i Virkeligheden ere. Der kunde være Tale om at kalde Foreningen en Hypotekkasse eller noget lignende. Dette har for mig nogen Betydning ud over det, jeg allerede nævnte, thi naar en Gang i Tiden, og forhaabentlig i en ikke saa meget fjern Fremtid, den Løste realiseres, som jeg ved tidligere Lejligheder har nævnt her, at man faar en Hypotekbank, en stor Institution, som samler alle Kreditforeningerne, og som en Gang bekriev os for at have den store Mængde af Kreditforeningspapirer, vilde det være rimeligt, om en saadan Hypotekbank ikke kom til at omfatte en Forening som denne netop paa Grund af dens ejendommelige Karakter, den ejendommelige Stilling, som Prioriteterne her maa indtage. Smidlertid, det er kun Rabnet, og den Sag vil man nok kunne komme ud over.

I Hovedsagen vil jeg sige dette, at jeg er ikke i den ringeste Tvivl om, at en Forening som denne kan indrettes og kan bestyres paa en saadan Maade, at Obligationsejere med fuld Tillid kunne købe disse Papirer, naar de ønske at anlægge Kapital deri. Jeg erkender, at det er en Sag, der kan gennemføres, og jeg tror, efter mit Kendskab til, hvad der allerede er arbejdet i denne Sag, at den Maade, man har tænkt sig at gennemføre den paa, i Virkeligheden vil føre til en fuldkommen Betyggelse. Jeg er navnlig ogsaa enig med den sidste ærede Tale i, at saa ringe er vor Industri dog virkelig ikke, at der skulde kunne være Tale om Frygt eller Fare for Tab af nogen Betydning, naar man indretter en saadan Reservecfond af den Størrelse, her er Spørgsmaal om, nemlig 10 pCt. af Obligationsgælden. En anden Sag er det naturligvis, om Opsamlingen af en saadan Reservecfond ikke vil paalægge Medlemmerne saa store Byrder, at det kan være vanskeligt at udrede dem. Det er en Sag for sig. Det er et Spørgsmaal, som det praktiske Liv maa løse. Jeg tror imidlertid, at det kan lade sig gøre, at industridrivende foruden at betale en moderat Rente og et passende Bidrag til Administrationen kunne udrede et passende Bidrag til Reservecfonden og til Amortisa-

tion af Obligationerne, og dog kunne være tjente med at gaa ind i Foreningen, og at det solidariske Ansvar, naar der anlægges en saa stor Reservecfond, som her er Spørgsmaal om, ikke vil medføre nogen Byrde af Betydning for dem, der ere Medlemmer af Foreningen.

Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder, da jeg vel indser, at Sagen vil blive behandlet i et Udvalg, og der i øvrigt ogsaa allerede er fremhævet adskillige Punkter, som jeg vilde have nævnt. Kun skal jeg tillade mig den Bemærkning, at jeg finder det overmaade rigtigt, hvad der staar i § 1, b, at intet Laan maa overstige 200,000 Kr. Jeg finder, at det er en meget væsentlig Forbedring, thi det, der skal naas, ved Dvrettelsen af en saadan Forening, er at støtte Enkeltmand i en god, men for ham maatte forholdsvis kostbar Virksomhed; men Formaalet er ingenlunde at støtte den egentlige Storindustri, som kræver bethdelige Kapitaler; der maa Aktieformer eller en lignende Form benyttes. Men derfor er det, som det gælder om her, netop at begrænse Risikoen, og det sker ved at Laanenes Størrelse indskrænkes paa passende Maade. Jeg skal saaledes for mit Vedkommende tillade mig at anbefale Lovforslaget til videre Fremme.

Th. Nielsen: Bore Kreditforeninger her til Lands have jo ført et ret frodigt Liv, og vel ogsaa et sundt Liv, idet der ikke ved de bestaaende Kreditforeninger er indtruffet nogen Kalamitet. Men Landkreditforeningerne tilligemed de blandede Kreditforeninger — jeg undtager altsaa de specielle Købstadskreditforeninger — have naaet et Antal Interessenter paa 60—70,000 med en Udlaanskapital, med udstedte Kasseobligationer, af indtil 500 Mill. Kr. Vi have saaledes et ikke ringe Antal Kreditforeninger, saa man skulde maegtelig synes, at nu maatte Behovet nogenlunde være nær ved at være tilfredsstillt. Det har i Løbet af det sidste Mars Tid været næsten umuligt at laane private Penge, hvilket har ført til store Ophobninger i Sparekasserne, og navnlig derved have ogsaa Kreditforeningerne faaet et saa frodigt Liv, som de have. Man maa erkende, at Kreditforeningerne have været et nødvendigt og udmærket Udviplingsled i vort Samfundsliv; de have været et Væsen for mange af de egentlige Producenter imod Kapitalen, idet Kapitalen ellers vilde have overvældet de enkelte, hvilket ikke blev muligt — i alt Fald ikke i den Grad — ved Sammenlutning gennem Kreditforeningerne. Uagtet vi nu saaledes have en stor Mængde Kreditforeninger, er der endnu i — saavidt jeg kan